

תות ורוד. תות ורוד אחד שהלך והרקיב ונהיה אבק התמצק לתוך כותרת החלטית של חיינו.
ספרנו: אחת! שתיים! שלוש! חמש! שש! שמונה! עשרים!
כל אצבע מסך האצבעות שלנו מלטפת ביצה חמוצה אחת ומגבבת את כל שאריות הנזל החם שהתקרש.
אה, אוקיי, אפשר לכבות את הסאונד שלנו. יש לי קוף קטן עם תחת של זקן, לי יש תנוכים ארוכים, לי יש גלים
מיקרוסקופיים בשיער שהפכו אתכם בראש שלי לגוש בשר רוטט ושותת חריכות.

קול גל שעוד יעבור ויזכיר וילחש אליכם את כל ההבטחות שלא קוימו, אין עוד מרביצים של רסן.
כמה עדינים הם התנוכים שלכם - יצאנו בלילה מפתח הבעתה האישית. לכל אחד מאיתנו היה ביד רשמקול קטן,
להקליט את קולות הספאר שלו. שלא נשכח את המקור שלנו, שלא נמציא לנו שפה חדשה ורגליים אחרות ללכת,
אלא להיטמע אל תוך להבות של אש - פה יש רק ריבות רוטטות של מילים שלא ישודרו לעולם החיצוני.

האחת שזחלה דרך מעברים אל תוך לבבות ופצעה את כל הליבות. רוקנה אותם מתוכן ומהבנה של מה היא
בלילות או בימים.
ושם, חסרי גיל של תודעה מקבצת, בתוך ביצה טובענית, אני לוקחת גוף מגוף כדי לייצר גוף שלישי.
אנחנו נהיה אחד עכשיו - צועדים במעגלים בדיונות, אנחנו והתנים שוקעים בחול ולא רצוניים לתוך משאלות ליבנו
שהחרישו את צלילי היומיום.
קמנו מתוך ידיעה והרגל להרים את כל הצעדים. אני רוצה שיהיה לי מקום לנוח
תרוקנו את כל השקים לתוך זה! אל תשפכו את הכל לשם!
יש עוד קולות שבוקעים מתוך רשמקולים. קול אחד קהה וקול אחד חד - מותחים זווית באוויר חם שהתנקז
לתוך מרחק של אלפי שמשות מכאן ~